

3) Funcions de direcció a Andorra:
8 classes o més = 3 punts per any (mínim 10 punts)
5 classes o més = 2 punts per any (mínim 10 punts)
menys de 5 classes = 1 punt per any (màxim 30 punts)

4) Per al personal inscrit a la llista d'ap- titud:
personal que estigui fent o hagi fet la funció de direcció durant almenys 6 mesos = 5 punts
personal que hagi exercit com a direc- tor a França = 5 punts
en el decurs del moviment, per a aquests, d'acord amb l'article 6, els andorranos tindran prioritat en el límit màxim de la meitat de places de direcció.

Annex II

Ensenyament de la llengua catalana, la geografia, la història i les institucions d'Andorra en els centres d'ensenyament francès a Andorra

Horari setmanal

Maternal:

3 hores d'ensenyament de llengua catalana i del medi d'Andorra en els nivells de maternal mitjà i gran.

Elemental:

3 hores d'ensenyament de llengua catalana i del medi d'Andorra.

Collège i lycée:

Per al conjunt dels ensenyaments de la 6ème a la terminale, els horaris aplicables són els vigents en els centres públics d'ensenyament de França.

Tanmateix,

Al collège:

Els alumnes, de la 6ème a la 3ème, estudien obligatòriament el català com a *langue vivante I*. Poden, a més, escollir una segona *langue vivante I*.

Els horaris s'incrementen d'una hora per a l'ensenyament de la història, la geografia i les institucions d'Andorra.

Al lycée:

Els alumnes de *seconde, première i terminale* poden escollir d'estudiar el català com a *langue vivante I, II o III*, de manera obligatòria o facultativa segons la sèrie. Aquest ensenyament és

validat per un examen al *baccalauréat*.

Els alumnes que no hagin fet aquesta tria segueixen un ensenyament obligatori de català d'1 hora setmanal no validat al *baccalauréat*.

Per a tots els alumnes del *lycée*, l'ensenyament de la història, la geografia i les institucions d'Andorra és d'1 hora setmanal.

Els alumnes de la secció de *technicien supérieur* poden estudiar el català com a *langue vivante I* o II. Aquest ensenyament és validat com a qualsevol altra matèria a l'examen del *brevet de technicien supérieur*.

Al lycée professional:

Sigui quin sigui el curs, els alumnes estudien obligatòriament el català.

Poden, a més, escollir una segona *langue vivante*.

Els horaris s'incrementen d'una hora per a l'ensenyament de la història, la geografia i les institucions d'Andorra.

Els alumnes que porten menys de 3 anys de residència a Andorra, a la data de la seva inscripció a qualsevol curs del *collège, lycée o lycée professional* poden no cursar els cursos de català com a *langue vivante I*. Aquests alumnes segueixen, llavors, un ensenyament obligatori de 3 hores setmanals d'iniciació a la llengua catalana durant un màxim de tres cursos escolars.

Per als alumnes amb dificultats i per a aquells el nivell de francès dels quals fa que necessitin una acció de suport, en el marc dels horaris abans definits, la Comissió Mixta en formació especialitzada és informada de les adaptacions pedagògiques posades en funcionament pels equips pedagògics amb l'acord dels serveis d'inspecció respectius.

Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni internacional contra la presa d'ostatges, fet a Nova York el 17 de desembre de 1979

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 14 d'abril del 2004 ha aprovat la següent:

Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni internacional contra la presa d'ostatges, fet a Nova York el 17 de desembre de 1979

Tenint en compte que en els darrers anys la comunitat internacional ha pres consciència de l'amenaça que representa per a la seguretat mundial el fenomen del terrorisme internacional, l'Organització de les Nacions Unides i alguns dels seus organismes especialitzats han anat elaborant un seguit de convenis internacionals que tenen com a objectiu la lluita contra manifestacions específiques del fenomen terrorista.

Arran dels atemptats terroristes que es produïren l'11 de setembre del 2001, el Consell de Seguretat de les Nacions Unides va adoptar, el 29 de setembre del 2001, la Resolució 1373 (2001). Aquesta Resolució insta els estats membres a cooperar entre ells i a adoptar els convenis i els protocols internacionals relatius al terrorisme.

En aquest sentit, les Nacions Unides van establir una llista en què s'enumeraven 12 convenis internacionals, entre els quals es troba el Conveni internacional contra la presa d'ostatges, adoptat a Nova York el 17 de desembre de 1979.

El Conveni penalitza la comissió en qualsevol grau de participació de la "presa d'ostatges", definida en el Conveni com la detenció d'una persona amb l'amenaça de matar-la, ferir-la o mantenir-la retinguda a fi d'obligar a un estat, organització internacional o una persona natural o jurídica a fer o no fer alguna cosa com a condició de l'alliberament de l'ostatge. A més, el Conveni insta els estats a jutjar i castigar els acusats o, quan això no sigui possible, extraditar-los al país amb jurisdicció que així ho sol·liciti.

Adherint-se a aquest Conveni, Andorra se suma a més de 120 països membres de les Nacions Unides que ja en són part, fa palès el seu compromís en la lluita contra una de les formes més cruels de terrorisme internacional i evita la possibilitat d'esdevenir un territori d'empara.

Tenint en compte l'exposat,

S'aprova

L'adhesió del Principat d'Andorra al Conveni internacional contra la presa

d'ostatges, fet a Nova York el 17 de desembre de 1979.

El Ministeri d'Afers Exteriors donarà a conèixer la data de l'entrada en vigor per a Andorra d'aquest Conveni.

Casa de la Vall, 14 d'abril del 2004

Francesc Areny Casal
Síndic General

Nosaltres els coprínceps manifestem el consentiment de l'Estat per obligar a través d'ell, n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, i autoritzem que a partir d'aquell moment es pugui lliurar l'instrument de ratificació corresponent.

Jacques Chirac
President de la
República Francesa
Copríncep d'Andorra

Joan Enric Vives Sicília
Bisbe d'Urgell
Copríncep d'Andorra

Conveni internacional contra la presa d'ostatges

Els estats part en aquest Conveni,

Tenint en compte els propòsits i els principis de la Carta de les Nacions Unides relatius al manteniment de la pau i la seguretat internacionals i la promoció de les relacions d'amistat i cooperació entre els estats;

Reconeixent en particular que tothom té dret a la vida, a la llibertat i a la seguretat de la persona, com ho estableix la Declaració universal dels drets humans i el Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics;

Reafirmant el principi d'igualtat de drets i d'autodeterminació dels pobles com ho consagra la Carta de les Nacions Unides i la Declaració sobre els principis de dret internacional relatius a les relacions d'amistat i cooperació entre els estats d'acord amb la Carta de les Nacions Unides, com també en altres resolucions pertinents de l'Assemblea General;

Considerant que la presa d'ostatges és un delictes que preocupa greument la comunitat internacional i que, d'acord amb les disposicions d'aquest Conveni, tota persona que cometi un acte de presa d'ostatge ha de ser processada o extraditada;

Convençuts de la necessitat urgent de desenvolupar una cooperació internacional entre els estats amb vista a crear i adoptar mesures eficaces per prevenir, perseguir i castigar tots els actes de presa d'ostatges com a manifestacions del terrorisme internacional;

Han convingut el següent:

Article 1

1. Qualsevol persona que s'apoderi d'una altra (d'ara endavant denominada "ostatge") o la detingui, amenaci de matar-la, de fer-li mal o de retenir-la per tal d'obligar un tercer, és a dir, un estat, una organització internacional intergovernamental, una persona física o jurídica, o un grup de persones, a fer o a deixar de fer qualsevol acte com a condició explícita o implícita per alliberar l'ostatge, comet el delictes de presa d'ostatges en el sentit d'aquest Conveni.

2. També comet un delictes a l'efecte d'aquest Conveni qualsevol persona que:

- a) intenti cometre un acte de presa d'ostatges;
- b) participi com a còmplice de qualsevol persona que cometi o intenti cometre un acte de presa d'ostatges.

Article 2

Cada estat part castiga els delictes establerts a l'article 1 amb les penes adequades que tinguin en compte la gravetat d'aquests delictes.

Article 3

1. L'estat part en el territori del qual el delinqüent tingui pres l'ostatge pren totes les mesures que consideri necessàries per alleujar la situació de l'ostatge, en particular, per aconseguir-ne l'alliberament i per facilitar-ne la sortida, si escau, després de l'alliberament.

2. Si qualsevol objecte que el delinqüent hagi obtingut com a resultat de la presa d'ostatges es trobés sota la custòdia de l'estat part, l'estat part en qüestió l'ha de retornar al més aviat possible a l'ostatge o al tercer esmentat a l'article 1, segons el cas, o a les autoritats pertinents corresponents.

Article 4

Els estats part col·laboren en la prevenció dels delictes establerts a l'article 1, en particular:

- a) adoptant totes les mesures possibles per evitar que en els seus territoris respectius es preparin aquests delictes per ser comesos dins o fora dels seus territoris, incloent-hi mesures per prohibir en els seus territoris activitats il·legals de persones, grups i organitzacions que encoratgen, instiguen, organitzen o participen en la perpetració d'actes de presa d'ostatges;
- b) intercanviant informació i coordinant l'adopció de mesures administratives i altres mesures pertinents per evitar que es cometin aquests delictes.

Article 5

1. Cada estat part adopta les mesures necessàries per establir la seva competència sobre qualsevol dels delictes establerts a l'article 1 comesos:

- a) en el seu territori o a bord d'una nau o una aeronau matriculada en el seu estat;
- b) per qualsevol dels seus nacionals o, si l'estat en qüestió ho considera apropiat, per les persones apàtrides que resideixen habitualment en el seu territori;
- c) per obligar l'estat en qüestió a fer o deixar de fer qualsevol acte;
- d) respecte a un estatge nacional de l'estat, si l'estat en qüestió ho considera apropiat.

2. Cada estat part també adopta les mesures necessàries per establir la seva competència sobre els delictes establerts a l'article 1 en els casos que el presumpte delinqüent es trobi en el seu territori i no l'extraditi a cap dels estats esmentats en l'apartat 1 d'aquest article.

3. Aquest Conveni no exclou cap competència penal que s'exerceixi en virtut de la legislació interna.

Article 6

1. Si considera que les circumstàncies ho justifiquen, tot estat part en el territori del qual es troba el presumpte delinqüent, d'acord amb la seva legislació, el deté o adopta altres mesures per assegurar la seva presència tot el temps que cal-

gui per permetre que s'iniciï qualsevol procediment penal o d'extradició. Aquest estat part du a terme immediatament una investigació preliminar dels fets.

2. La detenció i les altres mesures esmentades en l'apartat 1 d'aquest article es notifiquen sense demora directament o mitjançant el secretari general de les Nacions Unides:

- a) a l'estat on s'ha comès el delictes;
- b) a l'estat que ha estat objecte de la coacció o de l'intent de coacció;
- c) a l'estat corresponent a la nacionalitat de la persona física o jurídica que ha estat objecte de la coacció o de l'intent de coacció;
- d) a l'estat corresponent a la nacionalitat de l'ostatge o en el territori del qual aquest té la seva residència habitual;
- e) a l'estat corresponent a la nacionalitat del presumpte delinqüent o, en cas que sigui apàtrida, en el territori en el qual aquest resideix habitualment;
- f) a l'organització internacional intergovernamental que ha estat objecte de la coacció o de l'intent de coacció;
- g) a tots els altres estats interessats.

3. Tota persona per a la qual s'adopten les mesures esmentades en l'apartat 1 d'aquest article té dret:

- a) a posar-se en contacte sense demora amb el representant pertinent més proper de l'estat del qual és nacional o que d'altra manera està autoritzat a establir aquest contacte o, si és apàtrida, de l'estat en el qual té la seva residència habitual;
- b) a rebre la visita d'un representant de l'estat en qüestió.

4. Els drets esmentats en l'apartat 3 d'aquest article s'exerceixen de conformitat amb les lleis i els reglaments de l'estat en el territori del qual es trobi el presumpte delinqüent amb la condició, tanmateix, que les lleis i els reglaments esmentats permetin la plena realització dels propòsits per als quals han estat pensats els drets atorgats en virtut de l'apartat 3 d'aquest article.

5. Les disposicions dels apartats 3 i 4 d'aquest article són sense perjudici del

dret de qualsevol estat part amb competència, de conformitat amb l'apartat 1. b) de l'article 5, d'invitar el Comitè Internacional de la Creu Roja a comunicar-se amb el presumpte delinqüent i a visitar-lo.

6. L'estat que dugui a terme la investigació preliminar establerta en l'apartat 1 d'aquest article comunica ràpidament les conclusions als estats o a l'organització esmentats en l'apartat 2 d'aquest article i indica si té la intenció d'exercir la seva competència.

Article 7

L'estat part on es processa el presumpte delinqüent comunica d'acord amb la seva legislació el resultat final de les accions legals al secretari general de les Nacions Unides, que transmet la informació als altres estats concernits i a les organitzacions internacionals intergovernamentals interessades.

Article 8

1. L'estat part en el territori del qual s'ha trobat el presumpte delinqüent, si no l'extradita, està obligat sense cap excepció i independentment que el delictes s'hagi comès o no dins del seu territori a sotmetre el cas a les autoritats competents perquè s'iniciïn les accions legals, segons el procediment establert per la legislació d'aquest estat. Les autoritats en qüestió prenen la seva decisió de la mateixa manera que en un cas de delictes ordinari de caràcter greu segons la legislació d'aquest estat.

2. Tota persona contra la qual se segueixen accions legals en relació amb qualsevol dels delictes establerts a l'article 1 gaudeix de la garantia de rebre un tractament just en totes les fases del procediment, incloent-hi el gaudi de tots els drets i les garanties establerts per la legislació de l'estat en el territori del qual es troba.

Article 9

1. No es concedirà l'extradició d'un presumpte delinqüent, en virtut d'aquest Conveni, si l'estat part requerit té motius suficients per creure:

- a) que la sol·licitud d'extradició per un delictes establert a l'article 1 s'ha presentat amb el propòsit de processar o castigar una persona per raons de

raça, religió, nacionalitat, origen ètnic o opinió política;

b) que la posició d'aquesta persona es podria veure perjudicada:

- i. per qualsevol de les raons esmentades en la lletra a) d'aquest apartat;
- ii. perquè les autoritats competents de l'estat amb dret a exercir els drets de protecció no es poden comunicar amb ella.

2. En relació amb els delictes tal com es defineixen en aquest Conveni, les disposicions de tots els tractats d'extradició i acords aplicables entre estats part es modifiquen entre aquests estats part en la mesura que siguin incompatibles amb aquest Conveni.

Article 10

1. Els delictes establerts a l'article 1 es consideren inclosos en els delictes que impliquen extradició en qualsevol tractat d'extradició existent entre estats part. Els estats part es comprometen a incloure aquests delictes com a delictes que impliquen l'extradició en tot tractat d'extradició que signin entre ells.

2. Si un estat part que condiciona l'extradició a l'existència d'un tractat rep una sol·licitud d'extradició d'un altre estat part amb el qual no ha signat cap tractat d'extradició, l'estat requerit podrà prendre l'opció de considerar aquest Conveni com a marc legal per a l'extradició en relació amb els delictes establerts a l'article 1. L'extradició estarà sotmesa a les altres condicions establertes per la legislació de l'estat requerit.

3. Els estats part que no condicionen l'extradició a l'existència d'un tractat reconeixen els delictes establerts a l'article 1 com a delictes que impliquen l'extradició entre ells sota les condicions establertes per la legislació de l'estat requerit.

4. Els delictes establerts a l'article 1 es tracten, per a la finalitat d'extradició entre estats part, com si s'haguessin comès no només en el lloc on van succeir, sinó també en els territoris dels estats als quals s'hagués requerit que establissin la seva competència de conformitat amb l'apartat 1 de l'article 5.

Article 11

1. Els estats part cooperen judicialment en la major mesura possible en relació amb els procediments penals que s'iniciïn respecte als delictes establerts a l'article 1, incloent-hi la cooperació en matèria d'obtenció de totes les proves de què disposin i que siguin necessàries per als procediments.

2. Les disposicions de l'apartat 1 d'aquest article no afecten les obligacions relatives a la cooperació judicial incloses en qualsevol altre tractat.

Article 12

Sempre que els Convenis de Ginebra del 1949 per a la protecció de les víctimes de guerra o els Protocols addicionals d'aquells Convenis siguin d'aplicació a un acte particular de presa d'ostatges, i sempre que els estats part en aquest Conveni estiguin obligats en virtut d'aquells Convenis a processar o a lliurar l'autor de la presa d'ostatges, aquest Conveni no s'aplica a un acte de presa d'ostatges comès durant conflictes armats tal com estan definits en els Convenis de Ginebra del 1949 i els seus Protocols, incloent-hi els conflictes armats esmentats en l'apartat 4 de l'article 1 del Protocol addicional I del 1977, en els quals els pobles lluiten contra una dominació colonial, una ocupació estrangera i contra règims racistes en l'exercici del seu dret d'autodeterminació, com ho consagra la Carta de les Nacions Unides i la Declaració sobre els principis de dret internacional relatius a les relacions d'amistat i cooperació entre els estats d'acord amb la Carta de les Nacions Unides.

Article 13

Aquest Conveni no s'aplica quan el delicte es comet en un sol estat, l'ostatge i el presumpte delinqüent són nacionals d'aquest estat i el presumpte delinqüent és trobat en el territori d'aquest estat.

Article 14

Cap disposició d'aquest Conveni no s'ha d'interpretar com una justificació per violar la integritat territorial o la independència política d'un estat en contravenció de la Carta de les Nacions Unides.

Article 15

Les disposicions d'aquest Conveni no afecten l'aplicació dels tractats sobre l'asil, vigents en la data d'adopció d'aquest

Conveni, entre els estats que són part d'aquells tractats; però un estat part en aquest Conveni no pot invocar aquells tractats respecte d'un altre estat part en aquest Conveni que no sigui part en aquells tractats.

Article 16

1. Qualsevol controvèrsia entre dos o més estats part relativa a la interpretació o a l'aplicació d'aquest Conveni que no se solucioni per la negociació se sotmet a arbitratge a demanda d'un d'ells. Si en un termini de sis mesos a partir de la data de demanda d'arbitratge les parts no arriben a un acord per organitzar l'arbitratge, qualsevol de les parts podrà sotmetre la controvèrsia a la Cort Internacional de Justícia mitjançant una demanda d'acord amb l'Estatut de la Cort.

2. Tot estat part, en el moment de la signatura, la ratificació o l'adhesió a aquest Conveni, declarar que no es considera vinculat per l'apartat 1 d'aquest article. Els altres estats part no estan vinculats per l'apartat 1 d'aquest article en relació amb qualsevol estat part que hagi formulat aquesta reserva.

3. Tot estat part que ha formulat una reserva d'acord amb l'apartat 2 d'aquest article pot retirar-la, en qualsevol moment, notificant-ho al secretari general de les Nacions Unides.

Article 17

1. Aquest Conveni està obert a la signatura de tots els estats fins al 31 de desembre de 1980 a la seu de les Nacions Unides a Nova York.

2. Aquest Conveni està subjecte a ratificació. Els instruments de ratificació s'han de depositar en mans del secretari general de les Nacions Unides.

3. Aquest Conveni està obert a l'adhesió per part de qualsevol estat. Els instruments d'adhesió s'han de depositar en mans del secretari general de les Nacions Unides.

Article 18

1. Aquest Conveni entrarà en vigor el trentè dia a partir de la data en què es depositi el vint-i-dosè instrument de ratificació o d'adhesió en mans del secretari general de les Nacions Unides.

2. Per a cada estat que ratifiqui o s'adhereixi al Conveni a partir de la data del dipòsit del vint-i-dosè instrument de ratificació o d'adhesió, el Conveni entrarà en vigor el trentè dia a partir de la data en què aquest estat hagi dipositat el seu instrument de ratificació o d'adhesió.

Article 19

1. Qualsevol estat part pot denunciar aquest Conveni mitjançant una notificació escrita adreçada al secretari general de les Nacions Unides.

2. La denúncia entra en vigor un any després de la data de la recepció de la notificació per part del secretari general de les Nacions Unides.

Article 20

L'original d'aquest Conveni, els textos del qual en anglès, àrab, espanyol, francès, rus i xinès, són igualment fefaents, es diposita en mans del secretari general de les Nacions Unides, que n'enviarà còpies certificades conforme a tots els estats.

En testimoni de la qual cosa, els sotassignats, degudament autoritzats a aquest efecte pels seus governs respectius, han signat aquest Conveni, obert a la signatura a Nova York el 18 de desembre de 1979.

Situació del conveni internacional contra la presa d'ostatges

Nova York, 17 de desembre de 1979
 Entrada en vigor: 3 de juny de 1983, en
 virtut de l'apartat 1 de l'article 18
 Estatus: Al 13 de novembre del 2003;
 signataris: 39, parts: 135

Participant	Signatura	Ratificació, adhesió (a), successió (d)
Afganistan		24 set. 2003 a
Albània		22 gen. 2002 a
Alemanya ¹	18 des. 1979	15 des. 1980
Algèria		18 des. 1996 a
Antiga República Iugoslava de Macedònia ²		12 març 1998 d
Antigua i Barbuda		6 ag. 1986 a
Aràbia Saudita		8 gen. 1991 a
Argentina		18 set. 1991 a
Austràlia		21 maig 1990 a
Àustria	3 oct. 1980	22 ag. 1986
Azerbaitjan		29 febr. 2000 a
Bahames		4 juny 1981 a
Barbados		9 març 1981 a
Bèlgica	3 gen. 1980	16 abril 1999
Belize		14 nov. 2001 a
Benín		31 juliol 2003 a
Bhutan		31 ag. 1981 a
Bielorússia		1 juliol 1987 a
Bolívia	25 març 1980	7 gen. 2002
Bòsnia i Hercegovina ¹		1 set. 1993 d
Botswana		8 set. 2000 a
Brasil		8 març 2000 a
Brunei Darussalam		18 oct. 1988 a
Bulgària		10 març 1988 a
Burkina Faso		1 oct. 2003 a
Camerun		9 març 1988 a
Canadà	18 febr. 1980	4 des. 1985
Cap Verd		10 set. 2002 a
Comores		25 set. 2003 a
Costa d'Ivori		22 ag. 1989 a
Costa Rica		24 gen. 2003 a
Croàcia		23 set. 2003 d
Cuba		15 nov. 2001 a
Dinamarca		11 ag. 1987 a
Dominica		9 set. 1986 a
Egipte	18 des. 1980	2 oct. 1981
El Salvador	10 juny 1980	12 febr. 1981
Equador		2 maig 1988 a
Eslovàquia ¹		28 maig 1993 d
Eslovènia ²		6 jul. 1992 d
Espanya		26 març 1984 a
Estats Units d'Amèrica	21 des. 1979	7 des. 1984
Estònia		8 març 2002 a
Etiòpia		16 abr. 2003 a
Filipines	2 maig 1980	14 oct. 1980
Finlàndia	29 oct. 1980	14 abr. 1983
França		9 juny 2000 a
Gabon	29 febr. 1980	
Ghana		10 nov. 1987 a
Grècia	18 març 1980	18 juny 1987

Grenada		10 des. 1990 a
Guatemala	30 abr. 1980	11 març 1983
Guinea Equatorial		7 febr. 2003 a
Haití	21 abr. 1980	17 maig 1989
Hondures	11 juny 1980	1 juny 1981
Hongria		2 set. 1987 a
Iemen		14 jul. 2000 a
Índia		7 set. 1994 a
Iraq	14 oct. 1980	
Islàndia		6 jul. 1981 a
Israel	19 nov. 1980	
Itàlia	18 abr. 1980	20 març 1986
Jamaica	27 febr. 1980	
Japó	22 des. 1980	8 juny 1987
Jordània		19 febr. 1986 a
Kazakhstan		21 febr. 1996 a
Kenya		8 des. 1981 a
Kirguizistan		2 oct. 2003 a
Kuwait		6 febr. 1989 a
Laos (República Democràtica Popular de)		22 ag. 2002 a
Lesotho	17 abr. 1980	5 nov. 1980
Letònia		14 nov. 2002 a
Líban		4 des. 1997 a
Libèria	30 gen. 1980	5 març 2003
Líbia		25 set. 2000 a
Liechtenstein		28 nov. 1994 a
Lituània		2 febr. 2001 a
Luxemburg	18 des. 1979	29 abr. 1991
Madagascar		24 set. 2003 a
Malawi		17 març 1986 a
Mali		8 febr. 1990 a
Malta		11 nov. 2001 a
Marshall, Illes		27 gen. 2003 a
Maurici	18 juny 1980	17 oct. 1980
Mauritània		13 març 1998 a
Mèxic		28 abr. 1987 a
Moçambic		14 gen. 2003 a
Mònaco		16 oct. 2001 a
Mongòlia		9 juny 1992 a
Nepal		9 març 1990 a
Nicaragua		24 set. 2003 a
Noruega	18 des. 1980	2 jul. 1981
Nova Zelanda ⁵	24 des. 1980	12 nov. 1985
Oman		22 jul. 1988 a
Països Baixos ⁶	18 des. 1980	6 des. 1988
Pakistan		8 set. 2000 a
Palau		14 nov. 2001 a
Panamà	24 gen. 1980	19 ag. 1982
Papua Nova Guinea		30 set. 2003 a
Perú		6 jul. 2001 a
Polònia		25 maig 2000 a
Portugal	16 juny 1980	6 jul. 1984
Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord ^{3, 8}	18 des. 1979	22 des. 1982
República de Corea		4 maig 1983 a
República de Moldàvia		10 oct. 2002 a
República Democràtica del Congo	2 juliol 1980	
República Dominicana	12 ag. 1980	
República Popular Democràtica de Corea		12 nov. 2001 a
República Txeca ⁷		22 febr. 1993 d
República Unida de Tanzània		22 gen. 2003 a

Romania		17 maig 1990 a
Rússia, Federació de		11 juny 1987 a
Rwanda		13 maig 2002 a
Saint Christopher i Nevis		17 gen. 1991 a
Saint Vincent i les Grenadines		12 set. 2000 a
Senegal	2 juny 1980	10 març 1987
Sèrbia i Montenegro ²		12 març 2001 d
Seychelles		12 nov. 2003 a
Sierra Leone		26 set. 2003 a
Sri Lanka		8 set. 2000 a
Sud-àfrica		23 set. 2003 a
Sudan		19 juny 1990 a
Suècia	25 febr. 1980	15 gen. 1981
Suïssa	18 jul. 1980	5 març 1985
Surinam	30 jul. 1980	5 nov. 1981
Swazilàndia		4 abr. 2003 a
Tadjikistan		6 maig 2002 a
Togo	8 jul. 1980	25 jul. 1986
Tonga		9 des. 2002 a
Trinitat i Tobago		1 abr. 1981 a
Tunísia		18 juny 1997 a
Turkmenistan		25 juny 1999 a
Turquia		15 ag. 1989 a
Ucraïna		19 juny 1987 a
Uganda	10 nov. 1980	5 nov. 2003
Unió dels Emirats Àrabs		24 set. 2003 a
Uruguai		4 març 2003 a
Uzbekistan		19 gen. 1998 a
Veneçuela		13 des. 1988 a
Xile	3 gen. 1980	12 nov. 1981
Xina ^{3, 4}		26 gen. 1993 a
Xipre		13 set. 1991 a

Declaracions i reserves

(Llevat que s'indiqui el contrari, les declaracions i les reserves van ser formulades en el moment de la ratificació, l'adhesió o la successió)

Algèria

Reserva:

El Govern de la República Democràtica d'Algèria no es considera vinculat per les disposicions de l'apartat 1 de l'article 16 del Conveni esmentat.

Aquestes disposicions no concorden amb l'opinió del Govern de la República Democràtica d'Algèria segons el qual per sotmetre una controvèrsia a la Cort Internacional de Justícia es requereix l'acord previ de totes les parts interessades en cada cas.

Aràbia Saudita⁹

Reserva:

1. El Regne d'Aràbia Saudita no es considera vinculat per la disposició de l'apartat 1 de l'article 16 del Conveni, relativa a l'arbitratge.

Declaració:

2. L'adhesió del Regne d'Aràbia Saudita a aquest Conveni no constitueix un reconeixement d'Israel i no condueix a negociar o a establir cap relació sobre la base d'aquest Conveni.

Bielorússia

La República Socialista Soviètica de Bielorússia no es considera vinculada per les disposicions de l'apartat 1 de l'article 16 del Conveni internacional contra la presa d'ostatges i declara que, perquè qualsevol controvèrsia entre les parts en el Conveni relativa a la seva interpretació o aplicació se sotmeti a un arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia, es requereix l'acord de totes les parts interessades en la controvèrsia en cada cas.

La República Socialista Soviètica de Bielorússia condemna el terrorisme internacional, que arrabassa la vida de persones innocents, constitueix una amenaça per a la seva llibertat i inviolabilitat personal i desestabilitza la situació internacional, independentment dels motius amb què es vulguin justificar. Per tant, la República Socialista Soviètica de Bielorússia considera que l'apartat 1 de l'article 9 d'aquest Conveni s'hauria d'aplicar de conformitat amb els objectius establerts en el Conveni, que inclouen el desenvolupament de la cooperació internacional amb l'adopció de mesures de prevenció, repressió i càstig de tots els actes de presa d'ostatges com a manifestacions de terrorisme internacional mitjançant l'extradició dels presumptes delinqüents.

Brasil

Reserva:

Amb la reserva establerta en l'apartat 2 de l'article 16.

Bulgària¹⁰

Declaració:

La República Popular de Bulgària condemna tots els actes de terrorisme internacional, les víctimes dels quals no només són persones públiques sinó també moltes persones innocents, incloent-hi mares, infants i persones grans, que exerceixen un impacte cada cop més desestabilitzador en les relacions internacionals i que compliquen considerablement la solució política de

les situacions de crisi, independentment dels motius invocats per justificar els actes terroristes. La República Popular de Bulgària considera que l'apartat 1 de l'article 9 del Conveni s'hauria d'aplicar de conformitat amb els objectius establerts en el Conveni, que inclouen el desenvolupament de la cooperació internacional amb l'adopció de mesures de prevenció, repressió i càstig de tots els actes de presa d'ostatges com a manifestacions de terrorisme internacional, incloent-hi l'extradició dels presumptes delinqüents.

Cuba

Reserva:

La República de Cuba declara, en virtut de l'apartat 2 de l'article 16, que no es considera vinculada per l'apartat 1 d'aquest article, relatiu a la resolució de les controvèrsies que sorgeixen entre estats part, ja que considera que aquestes controvèrsies s'han de solucionar mitjançant la negociació amigable. Per tant, reitera que no reconeix la jurisdicció obligatòria de la Cort Internacional de Justícia.

Dominica

Declaració interpretativa:

"El Conveni esmentat prohibeix la presa d'ostatges en qualsevol circumstància, fins i tot en les esmentades en l'article 12."

El Salvador

En el moment de la signatura:

Amb la reserva permesa en virtut de l'apartat 2 de l'article 16 del Conveni esmentat.

En el moment de la ratificació:

Reserva pel que fa a l'aplicació de les disposicions de l'apartat 1 de l'article 16 del Conveni.

Eslovàquia⁷

Etiòpia

Reserva en virtut de l'article 16 apartat 2:

El Govern de la República Federal Democràtica d'Etiòpia no es considera vinculat per la disposició abans esmentada, segons la qual qualsevol controvèrsia entre dos o més estats parts relativa a la interpretació o a l'aplicació del Conveni, se sotmet a l'arbitratge, a petició d'un

dels estats, o a petició de la Cort Internacional de Justícia, i declara que qualsevol controvèrsia relativa a la interpretació o a l'aplicació del Conveni no pot ser sotmesa a l'arbitratge o a la Cort sense l'acord previ de totes les parts interessades.

França

Declaracions:

1. França considera que l'acte de presa d'ostatges està prohibit en totes les circumstàncies.

2. En relació amb l'aplicació de l'article 6, França, de conformitat amb els seus principis de procediment penal, no té la intenció de detenir un presumpte delinqüent ni d'adoptar qualsevol altra mesura coercitiva abans de l'inici del procés penal, llevat en els casos que s'hagi demanat la detenció preventiva.

3. En relació amb l'aplicació de l'article 9, no es concedirà l'extradició si la persona per a la qual es demana l'extradició era un nacional francès en el moment dels fets o, en el cas d'un nacional estranger, si el delictes es pot castigar amb la pena de mort en virtut de la legislació de l'estat requeridor, llevat que aquest estat doni garanties suficients que no s'imposarà la pena de mort o, en el cas de dictar sentència de mort, que aquesta no s'executarà.

Hongria¹¹

Índia

Reserva:

"El Govern de la República de l'Índia declara que no es considera vinculat per l'apartat 1 de l'article 16 que estableix l'obligació de sotmetre a l'arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia, les controvèrsies entre dos o més estats part relatives a la interpretació o a l'aplicació d'aquest Conveni, a petició d'un d'ells."

Israel

En el moment de la signatura:

"1. La interpretació d'Israel és que el Conveni estableix el principi que la presa d'ostatges està prohibida en qualsevol circumstància i que tota persona que cometi un acte d'aquest tipus serà perseguida o extraditada en aplicació de l'article 8 d'aquest Conveni o de les disposicions pertinents dels Convenis de Ginebra del

1949 o dels seus Protocols addicionals, sense cap tipus d'excepció.”

“2. El Govern d'Israel declara que es reserva el dret, en el moment de dipositar l'instrument de ratificació, de formular reserves, declaracions i declaracions d'interpretació addicionals.”

Itàlia

En el moment de la signatura:

El Govern italià declara que, a causa de les diferents interpretacions a les quals portaven algunes formulacions del text, Itàlia es reserva el dret, en el moment de dipositar l'instrument de ratificació, d'invocar l'article 19 del Conveni de Viena sobre el dret dels tractats del 23 de maig de 1969 d'acord amb els principis generals del dret internacional.

Jordània

“El Govern del Regne Haiximita de Jordània declara que la seva adhesió al Conveni internacional contra la presa d'ostatges no es pot interpretar en cap cas que constitueixi un reconeixement de 'l'estat d'Israel' o l'inici de relacions convencionals amb aquest.”

Kenya

“El Govern de la República de Kenya no es considera vinculat per les disposicions de l'apartat 1 de l'article 16 del Conveni.”

Kuwait⁹

Declaració:

S'entén que l'adhesió a aquest Conveni no significa en cap cas que el Govern de l'estat de Kuwait reconegui Israel.

A més a més, l'estat de Kuwait i Israel no establiran relacions convencionals.

Laos, República Democràtica Popular de

Reserva:

“D'acord amb l'apartat 2 de l'article 16 del Conveni internacional contra la presa d'ostatges, la República Democràtica Popular de Laos no es considera vinculada per l'apartat 1 de l'article 16 d'aquest Conveni. La República Democràtica Popular de Laos declara que per sotmetre una controvèrsia relativa a la interpretació i aplicació d'aquest Conveni a arbitratge o a la Cort Internacional de

Justícia, es requereix l'acord de totes les parts interessades en la controvèrsia.”

Líban

Declaració:

1. L'adhesió de la República Libanesa al Conveni no constitueix el reconeixement d'Israel i l'aplicació del Conveni tampoc ha de donar peu a relacions o cooperació de cap tipus amb Israel.

2. Les disposicions del Conveni, i en particular les de l'article 12, no han d'afectar la posició de la República Libanesa de donar suport al dret dels estats i dels pobles d'oposar-se i resistir a l'ocupació estrangera dels seus territoris.

Liechtenstein

Declaració interpretativa:

El Principat de Liechtenstein interpreta l'article 4 d'aquest Conveni en el sentit que el Principat de Liechtenstein es compromet a complir les obligacions que conté de conformitat amb les condicions establertes en la seva legislació nacional.

Malawi

“Tot i que el Govern de la República de Malawi accepta els principis establerts en l'article 16, aquesta acceptació s'ha d'interpretar juntament amb la declaració del president i del ministre d'Asser Exteriors de Malawi del 12 de desembre de 1996 sobre el reconeixement obligatori de la competència de la Cort Internacional de Justícia en virtut de l'apartat 2 de l'article 36, de l'Estatut de la Cort.”

Mèxic

En relació amb l'article 16, els Estats Units de Mèxic es mantenen en l'abast i les limitacions establerts pel Govern de Mèxic el 7 de novembre de 1945, quan va ratificar la Carta de les Nacions Unides i l'Estatut de la Cort Internacional de Justícia.

6 d'agost de 1987

El Govern de Mèxic va especificar posteriorment que la declaració esmentada s'ha d'interpretar, pel que fa a l'article 16, en el sentit que els Estats Units de Mèxic subscriuen segons les limitacions i restriccions establertes pel Govern mexicà quan reconeix, el 23 d'octubre de 1947, la competència obligatòria de la Cort Internacional de Justícia en virtut de

l'apartat 2 de l'article 36, de l'Estatut de la Cort.

Moçambic

Declaració:

Amb la declaració següent en virtut de l'apartat 2 de l'article 16:

“La República de Moçambic no es considera vinculada per les disposicions de l'apartat 1 de l'article 16 del Conveni.

En aquest sentit, la República de Moçambic declara que, en cada cas particular, es requereix el consentiment de totes les parts interessades en la controvèrsia per sotmetre aquesta a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia.”

A més a més, la República de Moçambic declara que:

“La República de Moçambic, en virtut de la seva Constitució i legislació nacional, no pot extraditar ciutadans moçambiquesos.

Per tant, els ciutadans moçambiquesos seran processats i condemnats pels tribunals nacionals.”

Països Baixos

Reserva:

“En els casos en què tant les autoritats judicials dels Països Baixos com les de les Antilles neerlandeses o Aruba no puguin exercir la seva competència de conformitat amb els principis esmentats en l'apartat 1 de l'article 5, el Regne accepta l'obligació abans esmentada establerta en l'article 8 a condició que hagi rebut i desestimat una demanda d'extradició d'un altre estat part en el Conveni.”

Declaració:

“Segons el punt de vista del Govern del Regne dels Països Baixos, l'article 15 del Conveni, i en particular la segona part d'aquest article, no afecta de cap manera l'aplicabilitat de l'article 33 del Conveni del 28 de juliol de 1951 relatiu a l'estatut dels refugiats.”

República Popular Democràtica de Corea

Reserves:

... amb les reserves següents:

1. La República Democràtica Popular de Corea no es considera vinculada per

les disposicions de l'apartat 1 de l'article 16 d'aquest Conveni.

2. La República Democràtica Popular de Corea no es considera vinculada per les disposicions de l'apartat 3 de l'article 5 d'aquest Conveni.

República de Moldàvia
Reserva:

En virtut de l'apartat 2 de l'article 16 del Conveni internacional contra la presa d'ostatges, la República de Moldàvia declara que no es considera vinculada per les disposicions de l'apartat 1 de l'article 16 del Conveni.

República Txeca⁷

Rússia, Federació de

Mateixa reserva i declaració, idèntiques en substància, *mutatis mutandis*, a les formulades per Bielorússia.

Sèrbia i Montenegro²

Confirmades en el moment de la successió:

Amb reserva relativa a l'article 9, sotmesa a l'aprovació posterior de conformitat amb les disposicions constitucionals en vigor a _Iugoslàvia_.

Declaració:

"El Govern de Iugoslàvia per la present declara que les disposicions de l'article 9 del Conveni s'han d'interpretar i aplicar en la pràctica de manera que no qüestionin els objectius del Conveni, és a dir l'adopció de mesures eficaces per a la prevenció de tots els actes de presa d'ostatges com un fenomen de terrorisme internacional, com també el processament, el càstig i l'extradició de les persones que es considera que han comès aquest delictes."

Suïssa

Declaració:

El Consell Federal Suís interpreta l'article 4 del Conveni en el sentit que Suïssa es compromet a complir les obligacions que estableix en les condicions establertes en la legislació nacional.

Tunísia

Reserva:

El Govern de la República de Tunísia declara que no es considera vinculat per

les disposicions de l'apartat 1 de l'article 16 i afirma que les controvèrsies relatives a la interpretació o l'aplicació del Conveni només es poden sotmetre a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia amb el consentiment previ de totes les parts interessades.

Turquia

Reserva:

El Govern de la República de Turquia no es considera vinculat per les disposicions de l'apartat 1 de l'article 16.

Ucraïna

Reserva i declaració, idèntiques en substància, *mutatis mutandis*, que les formulades per Bielorússia.

Veneçuela

Declaració:

La República de Veneçuela declara que no està vinculada per les disposicions de l'apartat 1 de l'article 16 del Conveni.

Xile

El Govern de la República de Xile, que ha aprovat aquest Conveni, declara que aquesta aprovació es dona entenent que l'esmentat Conveni prohibeix la presa d'ostatges en qualsevol circumstància, fins i tot en les esmentades en l'article 12.

Xina

Reserva:

La República Popular de la Xina formula una reserva a l'apartat 1 de l'article 16 d'aquest Conveni i no es considera vinculada per les disposicions de l'apartat 1 de l'article 16 del Conveni.

Objeccions

(Llevat que s'indiqui el contrari, la data de recepció de les objeccions és la de la ratificació, l'adhesió o la successió).

Israel

9 de setembre de 1998

En relació amb les declaracions de Líban en el moment de l'adhesió:

El Govern d'Israel es refereix en particular a la declaració política (vegeu la declaració "1" feta sota "Líban") que la República Libanesa va fer en adherir-se al Conveni.

El Govern d'Israel opina que aquest Conveni no és el marc apropiat per fer declaracions d'ordre polític. En conseqüència, el Govern d'Israel, pel que fa al fons de la qüestió, adoptarà envers la República Libanesa una actitud de completa reciprocitat.

"A més, el Govern d'Israel opina que la interpretació del Líban d'algunes de les disposicions del Conveni (vegeu la declaració "2" feta sota "Líban") és incompatible amb l'objecte i la finalitat del Conveni i que de fet frustra aquest objecte i finalitat."

Comunicacions fetes en virtut de l'article 7 del Conveni

Aràbia Saudita

11 de desembre del 2001

En aplicació de l'article 7 del Conveni internacional contra la presa d'ostatges del 1979, l'ambaixador, representant permanent del Regne d'Aràbia Saudita a les Nacions Unides informa del següent:

"Es va rebre una sol·licitud de la Federació de Rússia per a l'extradició de les persones que van segrestar una aeronau russa en un vol des de l'aeroport internacional d'Atatürk a Istanbul, Turquia, fins a Moscou, i el van obligar a aterrar a l'aeroport internacional de Prince Muhammad Bin Abb al-Aziz, a Medina, Aràbia Saudita, el 15 de març del 2001. Aràbia Saudita va informar l'Ambaixada de Rússia a Riyadh que, de conformitat amb els convenis internacionals que governen les accions tant d'Aràbia Saudita com de Rússia, el Regne preferia que els segrestadors fossin processats per les seves autoritats judicials segons les disposicions de l'article 7 del Conveni de l'Haia per a la repressió de l'apoderament il·lícit d'aeronaus, de 1970; les disposicions de l'article 7 del Conveni de Montreal per a la repressió d'actes il·lícits contra la seguretat de l'aviació civil, de 1971, i les disposicions de l'article 5 del Conveni internacional contra la presa d'ostatges, de 1979. Totes aquestes disposicions reconeixen el dret de l'estat on es comet el segrest a triar si els segrestadors queden sota l'acció penal de les seves autoritats competents o si se'ls extraditeix als països pertinents.

Consegüentment, ambdós segrestadors van ser processats davant el tribunal competent a Aràbia Saudita, i el judici va concloure amb el seu empresonament; un d'ells, Deni Supyan Arshayev, nacional rus, per un període de sis anys des de la data de la seva detenció, el 16 de març del 2001, i l'altre, Iriskhan Supyan Arshayev, nacional rus, per un període de quatre anys des de la data de la seva detenció, el 16 de març del 2001. El Tribunal d'Apel·lacions va confirmar el veredict.

Notes

1. La República Democràtica d'Alemanya es va adherir al Conveni el 2 de maig de 1988 amb la reserva i declaració següents:

Reserva:

La República Democràtica d'Alemanya no es considera vinculada per les disposicions de l'apartat 1 de l'article 16 del Conveni internacional contra la presa d'ostatges i declara que en cada cas particular caldrà el consentiment de totes les parts en la controvèrsia per sotmetre a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia qualsevol controvèrsia entre els estats part en el Conveni relativa a la interpretació o l'aplicació del Conveni.

Declaració:

La República Democràtica d'Alemanya condemna categòricament qualsevol acte de terrorisme internacional. Per això, la República Democràtica d'Alemanya opina que l'apartat 1 de l'article 9 del Conveni s'haurà d'aplicar de tal manera que correspongui amb els objectius declarats del Conveni que inclou la presa de mesures eficaces per a la prevenció, la repressió i el càstig de tots els actes de terrorisme internacional, incloent-hi la presa d'ostatges.

2. L'antiga Iugoslàvia va signar i ratificar el Conveni el 29 de desembre de 1980 i el 19 d'abril de 1985, respectivament, amb la reserva (feta en el moment de la signatura) i la declaració (en el moment de la ratificació) següents:

"Amb la reserva relativa a l'article 9, sotmesa a l'aprovació posterior de conformitat amb les disposicions

constitucionals en vigor en la República Federativa Socialista de Iugoslàvia".

Declaració:

"El Govern de Iugoslàvia declara per la present que les disposicions de l'article 9 del Conveni s'han d'interpretar i aplicar en la pràctica de manera que no qüestionin els objectius del Conveni, és a dir, amb l'adopció de mesures eficaces per a la prevenció de tots els actes de presa d'ostatges com un fenomen del terrorisme internacional, com també amb el processament, el càstig i l'extradició de les persones que es considera que han comès aquest delict.

3. El secretari general va rebre, el 6 i 10 de juny de 1999, comunicacions relatives a l'estatus de Hong Kong per part de la Xina i del Regne Unit. En reprendre l'exercici de la sobirania sobre Hong Kong, la Xina va notificar al secretari general que el Conveni amb reserva s'aplicaria també a la regió administrativa especial de Hong Kong.

4. El 27 de juny de 1999, el Govern de Portugal va informar el secretari general que el Conveni s'aplicaria també a Macau. Posteriorment, el secretari general va rebre, el 27 d'octubre i el 3 de desembre de 1999, comunicacions relatives a l'estatus de Macau del govern portuguès i xinès. En reprendre l'exercici de la sobirania sobre Macau, la Xina va notificar al secretari general que el Conveni també s'aplicaria a la regió administrativa especial de Macau.

5. Per a Nova Zelanda (excepte Tokelau), les Illes Cook i Niue.

6. Per al Regne a Europa, les Antilles Neerlandeses i Aruba.

7. Txecoslovàquia es va adherir al Conveni el 27 de gener de 1988, amb la reserva següent a l'apartat 1 de l'article 16:

La República Socialista Txecoslovaca no es considera vinculada per la disposició de l'apartat 1 de l'article 16, i declara que, d'acord amb el principi d'igualtat sobirana dels estats, per sotmetre a un procediment de conciliació o a la Cort Internacional de Justícia qualsevol controvèrsia, caldrà el consentiment de totes les parts de la controvèrsia en cada cas particular.

Posteriorment, el 26 d'abril de 1991, el Govern de Txecoslovàquia va notifi-

car al secretari general la seva decisió de retirar la reserva esmentada.

8. Respecte al Regne Unit de Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord i als territoris sota la sobirania territorial del Regne Unit.

9. El 17 de maig de 1989, el secretari general va rebre la comunicació següent del Govern d'Israel relativa a la declaració formulada pel Govern de Kuwait:

El Govern de l'estat d'Israel ha observat que l'instrument d'adhesió del Govern de Kuwait al Conveni abans esmentat conté una declaració respecte a Israel. El Govern de l'estat d'Israel opina que aquesta declaració, que és explícitament de caràcter polític, és incompatible amb l'objecte i les finalitats d'aquest Conveni i que de cap manera pot afectar les obligacions que vinculen el Govern de Kuwait en virtut del dret internacional general o en virtut de convenis particulars.

El Govern de l'estat d'Israel, pel que fa a la substància de la qüestió, adoptarà envers el Govern de Kuwait una actitud de completa reciprocitat.

El 22 de maig de 1991, el secretari general va rebre del Govern d'Israel una comunicació idèntica, *mutatis mutandis*, en relació amb la declaració feta per Aràbia Saudita en el moment de l'adhesió.

10. El 24 de juny de 1992, el Govern de Bulgària va notificar al secretari general la seva decisió de retirar la reserva següent a l'apartat 1 de l'article 16, formulada en el moment de l'adhesió:

La República Popular de Bulgària no es considera vinculada per les disposicions de l'apartat 1 de l'article 16 del Conveni internacional contra la presa d'ostatges i declara que per sotmetre qualsevol controvèrsia entre les parts relativa a la interpretació i l'aplicació del Conveni a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia es requereix el consentiment de totes les parts en la controvèrsia en cada cas particular.

11. En una comunicació rebuda el 8 de desembre de 1989, el Govern d'Hongria va notificar al secretari general que havia decidit retirar la reserva relativa a l'apartat 1 de l'article 16 del Conveni formulada en el moment de

l'adhesió. El text de la reserva deia el següent:

La República Popular Hongaresa no es considera vinculada pels procediments d'arranjament de controvèrsies que estableix l'apartat 1 de l'article 16 del Conveni, ja que opina que la jurisdicció de qualsevol tribunal d'arbitratge o de la Cort Internacional de Justícia només es pot basar en la prèvia acceptació voluntària de l'esmentada jurisdicció per totes les parts interessades.

Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics fet a Nova York el 14 de desembre de 1973

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 14 d'abril del 2004 ha aprovat la següent:

Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics fet a Nova York el 14 de desembre de 1973

Tenint en compte que en els darrers anys la comunitat internacional ha pres consciència de l'amenaça que representa per a la seguretat mundial el fenomen del terrorisme internacional, l'Organització de les Nacions Unides i alguns dels seus organismes especialitzats han anat elaborant un seguit de convenis internacionals que tenen com a objectiu la lluita contra manifestacions específiques del fenomen terrorista.

Arran dels atemptats terroristes que es produïren l'11 de setembre del 2001, el Consell de Seguretat de les Nacions Unides va adoptar, el 29 de setembre del 2001, la Resolució 1373 (2001). Aquesta Resolució insta els estats membres a cooperar entre ells i a adoptar els diferents

convenis i protocols internacionals relatius al terrorisme.

En aquest sentit, les Nacions Unides va establir una llista en què s'enumeraven 12 convenis internacionals, entre els quals es troba el Conveni sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics, fet a Nova York el 14 de setembre de 1973.

Aquest Conveni no és sinó la conseqüència lògica del reconeixement, en dret internacional general i convencional, que certes persones, pel seu caràcter representatiu de l'estat o d'organismes internacionals, necessiten una protecció específica. L'objecte del Conveni és, doncs, la cooperació judicial en l'àmbit penal, en un sector molt específic caracteritzat per la definició d'un tipus penal en funció de la víctima, no pel fet en si mateix.

Així doncs, el Conveni penalitza la comissió en qualsevol grau de participació d'atemptats contra aquestes persones i estableix la competència judicial dels diferents estats implicats. A més, insta els estats a jutjar i castigar els acusats o, quan això no sigui possible, extradir-los al país amb jurisdicció que així ho sol·liciti.

Adherent-se a aquest Conveni, Andorra se suma a més de 130 països membres de Nacions Unides que ja en són part, fa palès el seu compromís en la lluita contra el atac a personalitats emblemàtiques d'altres països o organismes internacionals i evita la possibilitat d'esdevenir un territori d'empara. A més, les seves disposicions aporten noves situacions dins l'àmbit de la protecció internacional complementant d'aquesta manera els supòsits previstos en les Convencions de Viena de 1961 i 1963 sobre relacions diplomàtiques i consulars respectivament, de les quals Andorra és part des de l'any 1996.

Així el Conveni sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics, contribueix a la protecció dels coprínceps i altres autoritats andorranes. Per aquest motiu, i atès el caràcter singular dels caps d'estat andorranes, en el moment de l'adhesió d'Andorra al Conveni s'hi inclou una declaració interpretativa en els termes que s'assenyalen a continuació.

"De conformitat amb l'article 1.1.a) d'aquest Conveni, el Principat d'Andorra declara que d'acord amb l'article 43 de la Constitució d'Andorra, i amb la tradició iniciada amb els Pareatges de l'any 1278, els caps d'estat d'Andorra són, de forma conjunta i indivisa, els seus coprínceps. Aquests coprínceps són, a títol personal i exclusiu, el bisbe d'Urgell i el president de la República Francesa".

Tenint en compte l'exposat,

S'aprova

L'adhesió del Principat d'Andorra al Conveni sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics, fet a Nova York el 14 de setembre de 1973.

El Ministeri d'Afers Exteriors donarà a conèixer la data de l'entrada en vigor per a Andorra d'aquest Conveni.

Casa de la Vall, 14 d'abril del 2004

Francesc Areny Casal
Sindic General

Nosaltres els coprínceps manifestem el consentiment de l'Estat per obligar a través d'ell, n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, i autoritzem que a partir d'aquell moment es pugui lliurar l'instrument de ratificació corresponent.

Joan Enric Vives Sicília
Bisbe d'Urgell
Copríncep d'Andorra

Jacques Chirac
President de la
República Francesa
Copríncep d'Andorra

Conveni sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones objecte de protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics

Els estats part en aquest Conveni,

Tenint en compte els propòsits i els principis de la Carta de les Nacions Unides en relació al manteniment de la pau internacional i la promoció de les relacions d'amistat i cooperació entre els estats,